

nélkül a legbrutálisabban kihasználják. A háború barbárságba ragadja az embert, vadállati szenvedélyeinek felszítója. A háború a kiválasztott fajták vérszomjas inváziója, amelyet a nagytőkések által megfizetett alapnélküli filozófia kelt életre, a sajtó szít fel és kizárólag az aranyborjúnak és telhetetlen követőinek javát szolgálja.

Az ifjúság köteles harcolni a békéért és bátran szembeszállni az imperializmus háborús törekvéseivel. Ehhez az egész világ ifjúságának összefogására van szükség. És ezt a célt szolgálta a genfi ifjúsági békekonferencia.

A nemi inség

Kivonat
Schmidt János
cikkéből

...„A nemi éhség, a libido, sokkal több, sokkal különfélebb objektumokat (tárgyakat) tud felhasználni a maga csillapítására, mint a tulajdonképpeni éhség. Csak a legvégsőbb éhség, inség esetén fognak az emberek fa- vagy bőrdarabokat enni, de már sokkal kisebb inség a nemiség terén elegendő ahhoz, hogy perverz (visszás) irányokba terelődjék a nemi ösztön. Jó példáit lehet ennek megfigyelni a különféle fegy- és fogházakban, büntető- és javító intézetekben, kolostorokban, hadifogoly- és internáló táborokban, stb. A nemi éhség, a libido, mindent felfal, ha jobb ételmezt nem kap, akkor például a verést, megalázást, kegyetlenséget és még sok más, ennél furcsább dolgot is meg tud emészteni. Így pl. a rendszeres verést alkalmazó nevelés egyik legfontosabb oka a flagellanzizmus nevű, Németországban is nagyon elterjedt perverzítésnek, amelynél csak akkor áll elő nemi kielégülés, ha ostorcsapásokkal megkínózzák az objektumot, illetve a szubjektumot (a nemi kívánság tárgyát, illetőleg alanyát). A libido normális táplálékának hiánya esetén a homoszekszuális (egynemű nemi kívánság) irányba való elfajulás vagy a befelé való perversitálódás, az elfojtás, az eltolódás, stb. is könnyebben állnak elő.

A biológia (élettan) felfogása szerint csak a táplálék és a szerelmi objektum utáni éhség alkotják azt a két erőforrást, amelyekből az összes többi indulataink is táplálkoznak. *Liebe und Hunger regieren die Welt.* (Éhség és szerelem kormányozza a világot.) Így a lelkesedés, a vallási fanatizmus, a művészi lendület, a tudományzomj és egyéb indulatfajták is mind az említett két energia-rezervoárból (erőtartályból) merítik a hajtóerejüket. Mint ahogy minden festékanyag, ami a testben van : a bőrnek, a hajnak, az emésztési produktumoknak, stb. a színe, mind egyetlen forrás-

ból, t. i. a vörös vérsejtek festékanyagából származik, úgy az összes szenvedélyek is mind a libidonak (a nemi éhségnek) a kapcsolatai valamiféle emberi, társadalmi, vagy egyéni céllal.

Habár a libido ilyen módon egész világot átfogó jelentőséget kap, mégis el kell ismerni, hogy bizonyos fokú korlátozása és szabályozása kulturánkra nézve szükséges. A fékezetlen nemi ösztön visszavetne bennünket az ősállapotba. Freud professzor szublimálásnak, átszellemítésnek nevezi azt a folyamatot, amikor a libidot szociális tekintetben hasznos célok felé fordítjuk. De ezzel az átszellemítéssel nem szabad olyan messze menni, hogy ezáltal szerencsétlenek, sőt esetleg betegek legyünk. Tudomásul kell venni, hogy a libidonak a normális szekszuális objektumhoz (nemi tárgyhoz) van a legnagyobb hajlandósága. Ezt a két szorosan egymáshoz tartozó dolgot (t. i. a libidot és a normális szekszuális objektumot) sokszor kénytelenek vagyunk elavult erkölcsi és nevelési hagyományok követelésére, egymástól elkülöníteni, amihez a lelki erőnek állandó felhasználása szükséges. Ez viszont elszegényedést von maga után, miután a lelki erők sem kimeríthetetlenek. Ilyen módon elhasználjuk magunkat befelé egy szükségtelen harcban saját magunkkal. Ez az energia azután természetesen hiányozni fog a kifelé való felhasználásnál. Az ilyen ember fáradtnak érzi magát, mintha súlyos munkát végezne s tulajdonképp végez is, csak teljesen meddő munkát.

A tömegek szekszuális inségében és szenvedésében kétféle eredetű különböztethetünk meg: egy külsőt, amely közvetlenül az anyag létből fakad és egy belsőt, a szenvedőnek szekszuál-pszichológiai strukturájából (nemi lélektani alkatából) keletkezőt. Az előbbihez tartoznak a lakásinség, születésszabályozás és a prostitúció nagy területei, az utóbbihoz a neurózisok (ideggyengeségek), perverziók (visszásságok) és tipikus szekszuális összeütközések, amelyeknek azonban végső okként megint csak túlnyomóan az uralkodó szekszuális rendben vannak az okai.

A nemi élet külső nehézségeit illetően a lakáskérdés, születésszabályozás, prostitúció, stb. teljes egyetértés uralkodik a szekszuális élet kutatóinak legnagyobb részénél. Így pl. az utolsó évtizedekben egész sereg olyan egyesület alakult, amely azt tűzte ki céljául, hogy az előbb említett tényezők ellen sikraszálljon.

Vegyük sorba a nemi élet eme külső nehézségeit és kezdjük mindjárt a lakásinségen. Mindannyian voltunk valamikor 18—20 évesek és jól emlékszünk, hogy hányszor volt a láthatáron egy alkalmas szekszuális objektum (nemi tárgy) s mégis alkalmas hely hiánya miatt az egyéni szekszuális inség nem oldódhatott meg. Semmi ok sincs feltételezni, hogy a mai fiatalságnál ez másképp van. Sőt tudom, hogy az idősebb generációnál is milyen sokszor adódik elő ilyesmi. Ez azonban jelentéktelen és összehasonlíthatatlan azzal a súlyos lakásinséggel szemben, amelyről a mai országok statisztikáiból értesülhetünk. Ezekből a statisztikákból azt a megrendítő tényt tudhatjuk meg, hogy az emberek nagy része

nyomortanyákon húzódik meg s nincsen egy saját szobájuk, ahol nemi életük zavartalanul lejátszódhatnék. Bécsi statisztikai adatok szerint az ottani szegény néposztálynál négy emberre jut egy szoba, míg a jó polgári negyedben átlag egy helyiség jut egy emberre. Így azután különösen a szegényebb néposztálybelieknek egy nagy része a nemi aktust felöltözve, meglepetésektől való állandó félelemben vagy pedig közönyösen és letompultan egy harmadik jelenlétében kénytelen elvégezni. Ilyen körülmények között a nemi élet tarmészétesen nem lehet tökéletesen kielégítő, pedig a lakosság nagy részénél áll így a dolog. Láthatjuk tehát, hogy ha csak a lakásviszonyokból indulunk ki, milyen nagy, megoldatlan szociális probléma előtt állunk.

Hasonló nehézségek vannak a születésszabályozás kérdésénél is. A szekszuál-tudományok és a szekszuál-higiénia (egészségtan) elegendően előrehaladott állapotban vannak ahhoz, hogy ez a probléma rendeztessék s hibás állampolitikai megfontolások mégis megakadályozzák azt. Kétséget kizáróan meg van állapítva, hogy a magzatelhajtási tilalom egyáltalában nem alkalmas eszköz a születéscsökkenés megakadályozására. Az egyes országok idevágó statisztikáiból világosan láthatjuk, hogy mindazon országokban, amelyekben az abortusz-paragrafus érvényben van, nagyobbfokú a a születéscsökkenés, mint olyan országokban, ahol az abortusz szabad. Az abortusz-paragrafus maradéktalan eltörlése, a terhesség megszakításának társadalmilag való legalizálása (törvényesítése), a terhességet megakadályozó preventív eszközök (óvszerek) széles propagandája, egyidejű és tartós anya- és csecsemővédelmi intézkedések, általános szociális gondoskodás keretében, pl. Németország számára évenként tizezer, a kurúzstók által végzett, abortuszban elpusztuló asszonyt takaríthatna meg és a születéscsökkenésnek gátat vehetne. A születésszabályozás ma általános politikai kérdés, amely azonban izoláltan (elkülönítve), összefüggéseiből kiszakítva, alig oldható meg.

Ami a prostitúciót és az ezzel szorosan összefüggő nemi betegségeket illeti, a mai nemi higiénia csak egy receptet ismer, amelynek az eredménytelensége mindenki előtt világos: t. i. csak a házasságon belül való nemi élet, egyébként absztinencia (megtartóztatás).

Ezek után áttérhetünk a szekszuális tömeginségnek azon elemeire, amik nem annyira külső nehézségek, mint az egyén belső szekszuál-pszihikai strukturájának (nemi-lélektani berendezettségének) következményei. Az ember szekszuál-pszihológiai strukturáját csak azóta ismerjük tüzetesebben, amióta Freud kimutatta, hogy már a kis gyermeknek is van szekszuális élete. Freud ezen megállapításáig a tudománynak is az volt a véleménye, hogy a szekszualitás csak a serdülő korban bújik bele hirtelen az emberbe a semmiből, anélkül, hogy bárki is tudná, hogy honnan jött ilyen hirtelenül. Sajnos a szülők, nevelők, tanárok, tanítók és a gyermekekkel foglalkozó egyének nagy része ma sincs tisztában ezzel

a tényvel. S noha a gyermek lelki életéről legtöbbször fogalmuk sincsen, mégis lépten-nyomon beleavatkoznak (persze legtöbbször helytelenül) a gyermek életébe és elfojtásokra, visszasságokra és más hasonló beteges lelki állapotokra kényszerítik őket. Ilyen módon aztán már a gyerekkorban elültetik a hisztériának és a különféle neurózisoknak (ideggyengeségeknek) a gyökereit, amelyekből később a neurótikus megbetegedés származik. Nem is csoda ez, hiszen a helyes nevelés talán a legnehezebb a világon. Hogy szülőkké válni sokkal könnyebb, mint a gyermeknevelés terén megfelelő szakértelemmel és türelemmel rendelkezni, az a legtöbb anyának és apának eszébe sem jut"...

IVKOVICS NÁNDOR:

Kiskereskedő és a válság

A közvélemény a gazdasági válságot még ma is, 7 év után, leküzdhetőnek, áthidalhatónak tartja. Az átlagember az egész krízist egyéni sorsának rosszabbodásán keresztül látja csak és így egészen homályos fogalmai vannak egy átfogó jelentőségű, a társadalom minden viszonyára kiterjedő gazdasági depresszióról. A kispolgár látóköre nem igen terjed saját egyéni érdekkörén túl, szakmája és szakmájához tartozók érdekközössége már a legmesszebbmenő perspektívát jelenti számára. Ebből fakad azután az, hogy a gazdasági viszonyokat saját boldogulásának lehetőségein keresztül ítéli meg és ha kivételképen jó életfeltételek között él, akkor számára nincs is válság. Ugyanígy a krízis kiküszöbölését csakis pillanatnyi szükségeivel kapcsolatban, szakmájának „szanalásával” tudja elképzelni. Az összes termelési ágak szoros viszonya kiesik ebből a látókörből és így a társadalom gazdasági berendezkedéséről és a ma uralkodó válságról helytelen, torz képet nyernek. Általában minden egyes szakma, illetőleg ahhoz tartozók önmagukat teszik a termelés középpontjába és azt gondolják, hogy nélkülük felborulna az egész gazdasági rend.

A kiskereskedők és a kiskereskedelem mai helyzetének vizsgálásakor ezzel a kispolgári felfogással kell számolnunk és helyettük feltesszük a kérdést: Vajjon nélkülözhetetlen-e ma a kiskereskedelem vagy már idejét multá? A választ nem lehet egyszerű igennel, vagy nemmel megadni. Mai termelési és elosztási berendezkedésünk